

අලුත් සිහින

6

හේමමාලා හේරත් ලියන නවකතාව

"මට නම් කිසිදු බැරක් ගිටිගමන් ඇදගෙන වැටෙන කවිට්ටුවකාරී එක් දාගෙන යන්න....." මහිකා පැවසුවේ කාර්ය ඵලවන අතරය. රිදීමාගේ මුහුණ යාන්තමයට සිනාවක් ඇදෙනු ඇයට පෙනිණි.

"ඇත්තටම මයාට එදා මොකද උණේ රිදීමා ?" ඇ රිදීමාගෙන් ඇසුවාය.

"මම දන්නේ නැහැ මහි..... මට මොනවා වෙනවද කියලා මමවත් දන්නේ නැහැ." ඉතින් අපි ගිහිල්ලා කවුරු හරි මුණ ගැහෙනමුණෝ ! මහිකා නැවතත් තම කටහඬ අවිඳි කළාය. "මික බලාගෙන ඉන්න හොඳ දෙයක් තෙමෙයිනේ"

"කාට පෙන්න්නද ?" රිදීමා සුසුමක් හෙළිව්වාය. "දොස්තර කෙනෙක් ගාවට ගිය හැටියේ එක්කෝ මට සිප්පුපත් කියලා ටැබ්ලට් ගන්න වෙයි. නැත්නම් හොස්පිටල් එකක තරව වෙන්න වෙයි. මට ඒ දෙකම කරන්න බැහැ." ඇගේ හඬකි වූයේ කලකිරුණු ස්වභාවයකි.

"ඒක හෙවි, මට යාච්චෙන් කීවා ළඟදී ආදර්ශනෙන් ඇවිත් ඉන්නවා කියලා ලංකාවෙන් ! එයා ළඟට ගිහිත් බලමුද ? එයාට ගෞරව් එකක් දන්නාම, එයා ඒකට අත කියලා, හැමදේම කියනව්ව....." මහිකා ඇසුවාය.

"සිස්සුද ?" රිදීමා පෙරළා ඇසුවාය. "මට අහනකොටත් බය ගිනෙනවා. මට නම් බැහැ....."

"එහෙනම් කේනදරේ බලවමු. හරක කාලයක් ද දන්නේ නැහැනේ !"

"මහිකා....." රිදීමාගේ හඬ නර්ජනාත්මක විය.

"එහෙනම් අපි මොකද කරන්නේ ?" මහිකා

ඇසුවේ බැරීම තැනැය. "ඉවසලා ඉන්න එක. කොයි වෙලාවක හරි මගේ මනකය මට ආයෙම ලැබෙයි. එතකල් බලන් ඉන්න එක තමා ඉතුරු වෙලා ගියෙන්නේ !"

දේශනයට සහභාගි වුවද, රිදීමාගේ සිත එක තැනක රැඳුණේ නැත. මහිකා අසන්නාක් මෙන්ම, තමාට සිහි නැතිව ගියේ ඇයි ? දිනුෂ ගේ මව පැවසූ අන්දමට මියගියා යැයි කියන ඒ තරුණිය කවුද ? තමන්ගේ දෙමව්පියන් වසන් කරනා කුමක් හෝ රහසක් වෙද ? ඇයාච්චත් තමාට මේ බව නොකියන්නේ මන්ද ? තමා මේ සඳහා කළ යුත්තේ කුමක්ද ? රිදීමාට එතායින් ගිඳ සිටි පේසිකා ඇයට වැලඹීමෙන් ඇන්තය. බටහිර නළුවෙකු බඳු වූ දේශකයා, දේශනය නතරකොට තමා දෙස බලා ගිඳිනු දුටු රිදීමා රතු උණාය. ඇසුණේ හරිබර ගැසී යළි කෙළින් ගිඳගන්නාය. වාසනාවකට මෙන් දේශකයාගෙන් ඇනුම් පදයක් එල්ල නොවිණි. යළිත් තමාට මේ මොහොතෙහි අවශ්‍ය නොවූ දේශනය වෙත ගිත රැඳවීමට ඇ උත්සහ ගත්තාය.

"කොහොමද හොඳට ලෙක්ටර් එක අඟගෙන ගිටියා නේද ?" පේසිකා ඇසුවේ දේශනාගාරයෙන් පිටවෙද්දීය. ඇගේ ඉංග්‍රීසි කිසිවක් මුලින් රිදීමාට නොහේරුණේය. දැන් දැන් ඇගේ කියමන් අල්ලා ගැනීමට ඇගේ කණ හුරුවී තිබිණි.

"මික ඇනුවා කියලා වැඩක් නැ. ගෙදර ගිහින් මන්ලයිනි අහන එකයි ඇත්තේ !" මහිකා

ගිහැනුණාය. "දැන් ළමයි ලෙක්ටර්ස් එන්නෙත් නැහැ. අපි තමයි අළුත් ජේම්ස් බොන්ඩ් බලන්න උවදෙන එන්නේ....." ඇයට පිලිතුරක් දීමට පුරුම, දේශනාගාරය ඉදිරියේ වූ කොරඩෝවෙහි කුච්චට නේත්තුව සිටි දිනුෂ, රිදීමාට පෙනුණේය. "අන්න දිනුෂ !"

"ආ ! ලොඩා බලන්න එන්න ඇති" මහිකා සිනාවූයේ මව්වමටය. පේසිකා මවුනට අතවනාගෙන, පුස්තකාලය පැත්තට දිව ගියාය. "කෝ ඇජය ?" මහිකා, දිනුෂගෙන් ඇසුවේ දැන හඬිනි. "වැඩට ගිහින්නද ?" "සමහරුන්ට සුප්‍රසිද්ධ නිතිඥ දෙමව්පියන් නැති හන්දා වැඩට යන්නම වෙනවනේ !" දිනුෂගේ කපොල, සිනාවෙන් වළ ගැසුණේය.

"බලාගෙන ඉන්නේ ගිහිටි එකක් අරින්නමයි නේද ?" මහිකා ඇසුවාය. "ඇත්තම කීවාම. ඒක ගිහිටි එකක් වෙන්නේ කොහොමද ?" දිනුෂ ඇසුවේය. මහිකා සුසුමක් හෙළුවාය.

"මට නම් අජයට තේරුම් ගන්න බැරවෙලා ඉන්නේ. එයා කොතේ යනවද, මොනවා කරනවද, මට කිසිම අයිතියා එකක් නැහැ. දැවස් ගණන් මට කෝල් කරන්නේ නැහැ....." දිනුෂගේ සිනාව මැකී ගියේය.

"මම මොකට අජය එක්ක යාම උණාද කියලා මටම තේරේන්නේ නැහැ. මම ඇත්තෙන්ම එයාට කැමතින් නැහැ....." එවර දිනුෂ සමඟ රිදීමාද සිනාසුණාය. "මොකද මයාලා ගිහාවෙන්නේ ? මම බොරු කියනවා කියලද ? මම ඒ දැවස්වල අවුරුදු පහළොවක ගැනු ළමයෙක් වගේ හැසිරුණු හැටි මතක් උණාම මට පොළව පලාගෙන යන්න ගිහනවා....."

"මයා දැනුත් හැසිරෙන්නේ ඒ වගේ නමයි....." රිදීමා පැවසුවාය. "මහොම තමයි හරිගියාම යාච්චන්නෙත්තේ කැපිල්ල..... මම යනවා ලයිබුර්..... මැඩමීට ගෙදර යන්න මීන වෙලාවට මුයිවර් හොයාගෙන ලයිබුර් එකට එන්න !"

මවුනු ඇය නොපෙනී යනතුරු බලා උන්න. "සිස්සු කෙල්ල" රිදීමා පැවසුවාය. "ඒ උණාට එයාගේ ගිත හරි හොඳයි." මවුන් පිරිටිනිය හරකා මද දුරක් ඇවිදගෙන ගියේ කතා නොකරමය. වඩා උස්නොවු, අතු බෙදී ගිබු ගසක් අසල නැවතුණු දිනුෂ, ඊට බරවී සිටගත්තේය.

"මම ආවේ ලෙඩ බලන්න. අම්මාගෙන් බේරුමක්

නැහැ මයාට ගිහිත් බලන්න කියලා... එයත් වෙලාවක මයා බලන්න එයි...." රිදීමා, දිනුෂට ළංව සිටගත්තාය. "මයාගේ අම්මා හරි හොඳයි" ඇය පැවසුවේ, දිනුෂගේ දැස දෙස එක එල්ලේ බලමිනි. ඒ දැසේ වූයේ සිනහවකි. "අම්මන් හොඳයි. පුතාත් හොඳයි..." මනු ඇයට ළංව, ඇගේ නළලන වූ කෙහෙරැගි මදකට ඉවත් කළේය. තම ගත උණුසුමකින් පිර යනු රිදීමාට දැනුණි.

මනුගේ සිහිල් ඇඟිලි තුඩින් ඇගේ නළලන පිර මැදුණේ ය. "කැළලක් ගිටලා නැහැ. මම බැසුණේ මේ ලස්සන මුණේ කැළලක් ගිටි කියලා...." රිදීමා දැස වසා ගත්තාය.

"මම දන්නවා මයා ගිහේ කරදරෙන් ඉන්න බව....." දිනුෂ හැටහත් කතා කළේය.

රිදීමා, හරබාරු හරණයා පසුපස, නතර වූවාය. පිරිටිනියෙහි නොණක වූ පොකුණ ඇසල ගිඳ සිටියේ මනුය.

"රිදීමා ! ඇයි එදා මයා සිහි නැති උණේ ?" රිදීමා තම දෙනෙත් විවර කළාය. "ඒ පුයින් තමා හැමෝම අහන්නේ ! අනේ මට තේරේන්නේ නැහැ දිනුෂ... මම කොච්චර මතක් කරන්න හැදුවත්, මගේ මතකට පතුරිය කිසි දෙයක් එන්නෙම නැහැ....."

"බය වෙන්න දෙයක් නැහැ... මේ වැකේනේ එකට අපි ලංකාවට යමු. මමත් එන්නම්. අපි අජයවත්, මහිකාවත් අඩගතගෙන යමු. මයාලගේ ගමේ, ඉස්කෝල්ද, නැ ගෙවල්වල, මේ හැමතැනම ඇවිලා, මිනිස්සුන්ට කතා කරලා බලමු..."

රිදීමාගේ ඇත පුරා උණුසුමක් දිව ගියේය. ඇයට දැනුණේ නව පණකි. "ඒක නම් හොඳ අදහසක් නමයි ! අජයලා කැමති වෙයිද ?" ඇ ඇසුවාය.

"මම ඒ ඔක්කොම බලා ගන්නම් මයා එන්නම් එකට ලැස්සිවෙන්න !" දිනුෂ, ඇගේ දැන් යෙමින් මිටිකා අත හැරියේය.

"මම දැන් යන්නම් හවස් වෙලා කෝල් එකක් දෙන්නම් !"

රිදීමාට කළ හැකි වූයේ ගිය සෙලවීම පමණකි.

"සුදු මැණිකේ....." ගිහැස්සුණු ඇ වතා හැරී බැලුවාය. පුස්තකාලයට යන පාර අයිනෙහි සිටගෙන

